

никакъ да слуша нито за нѣкаква съвмѣстна дѣятелность, нито за нѣкакво подпомагане . . . .

Но, най-послѣ, какво искаше Мехмедъ-Али отъ Сюлейманъ? Настѣпление къмъ Търново. Но бѣше ли необходимо толкова много да се настоява за това? Не вѣрвамъ; азъ даже, напротивъ, мисля че това движение би могло да се изпълни и безъ съдѣйствието на Шипченската армия, която, впрочемъ, по неволя би напуснала тогава своята касапница, за да подаде рѣка намъ (*т. е. схема № 8 къмъ стр. 132*).

Когато се говори за дисциплина въ една армия, обикновенно подразбиратъ подчинението на младшия къмъ старшия въ иерархически редъ. Така сѣщо се казва: дисциплина въ огъня, дисциплина на марша, маневренна дисциплина и пр. и пр.; но съ мълчание отминаватъ да кажатъ нѣщо за дисциплината у висшето начальство, — за дисциплината въ командуването.

А намъ се струва, че такава дисциплина трѣбвало би да се установи.

Базенъ слѣдъ Мецъ и Сюлейманъ слѣдъ Шипка бѣха сѣдени и разжалвани; но мигаръ съ това се възвърна живота на загиналитѣ при святи Никола и при Резонвилъ?!

Адмиралъ Сервера бѣше величественъ въ своето падане, а Испанцитѣ — великолѣпни въ поражението си!

Но мигаръ войната се води за славни поражения? Тази ли е цѣльта? И мигаръ, военнитѣ съвѣсти или слава, които се започватъ слѣдъ като бѣде всичко безвъзвратно изгубено, сѣ достатѣчни да се достигне единъ щастливъ край въ войната, да се достигне щастие за народитѣ? — Ние не вѣрваме . . . .

Въ мирно врѣме голѣмитѣ есенни маневри и маневриранията съ бойна стрѣлба, като привѣршватъ обучението на голѣмитѣ и малки части, иматъ зна-